

SLADKÝ ŽIVOT

Miranda Lee
Touze
neporučíš!

MIRANDA LEE

TOUZE NEPORUČÍŠ!

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

obvykle si tady povídáme o knížkách, které zrovna vycházejí. Tentokrát bych to ale chtěl pojmut jinak.

Autorkou příběhu Touze neporučíš! je Miranda Lee, jedna z nejzářivějších hvězd mezi všemi těmi jmény na obálkách mých knížek. Jestli dobře počítám, je to už její čtyřicátá sedmá kniha, kterou v češtině vydávám.

První vyšla roku 1995 a jmenovala se Trnitá cesta lásky.

Mirandiny příběhy jsou snadno rozpoznatelné. Obvykle se odehrávají v její milované rodné Austrálii a jsou členěny do spousty krátkých kapitol (ta poslední kniha jich má třicet), což jim dává spád. Hrdinky jsou obvykle „obyčejné“, takže žádné princezny či bohaté dědičky, a Miranda je velmi otevřená, když dojde na sex. Údajně je to typický rys Australanů obecně.

Rozhodně je to způsob psaní, kterým si Miranda Lee získala oblibu u milionů svých čtenářek po celém světě, pro něž své příběhy píše již od roku 1990.

A teď, proč o tom všem píšu. Dozvěděl jsem se totiž, že příběh s českým názvem Touze neporučíš! je úplně poslední, který se Miranda Lee rozhodla napsat a vydat v nakladatelství Harlequin. Že zkrátka usoudila, že je po dvaatřiceti letech načase odejít do spisovatelského důchodu. Myslím, že i za Vás jí můžu popřát, aby si ho užila co nejlépe. A společně určitě budeme doufat, že se s některými jejími knížkami, které doposud česky nevyšly, ještě setkáme!

S láskou

Váš Harlequin

Miranda Lee

TOUZE NEPORUČÍŠ!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Cinderella Housekeeper

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Miranda Lee
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8199-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8200-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8201-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Takže vy hledáte místo hospodyně s ubytováním?“

Ruby postřehla skeptický tón. Už ho zaslechla i v jiných pracovních agenturách. Stačil jim jediný pohled na ni a spolu s jejím nepřiliš zajímavým životopisem ji okamžitě sdělili, že pro ni právě teď žádnou vhodnou nabídku nemají.

„Přesně tak,“ odpověděla, ačkoliv už jí bylo jasné, že i odsud odejde s prázdnou.

Ruby si povzdechla. Pokud nesežene místo s ubytováním, bude muset přijmout Oliverovu nabídku, aby zůstala u něj. Totéž jí nabídl i Liam, ale vážně nestála o to žít s některým ze svých bratrů. Ani jeden z nich nežil v právě velkém bytě, navíc s Oliverem bydlela jeho přítelkyně a k Liamovi se jeho nová přítelkyně právě nastěhovala. Potřebovali svůj prostor, stejně jako ona.

„Jak jistě víte,“ začala žena laskavě, „moje agentura takové pozice nabízí málokdy. Většinou jde o běžnou údržbu domácnosti na pár hodin denně. Moje zaměstnankyně jsou často vdané ženy, které si chtějí vydělat trochu peněz, zatímco jsou děti ve škole.“

„Rozumím,“ kývla Ruby odevzdaně. Asi byla chyba vracet se do Sydney a snažit se vzít život znovu do vlastních rukou.

Ale než se Ruby stihla rozloučit a jít, rozdrnčel se

na stole telefon a Barbara, majitelka agentury, ho s omluvným výrazem zvedla.

Ruby neposlouchala, čeho se telefonát týkal. Barbara stejně jen občas řekla *ano* a *hmm*, spíš víc ťukala do počítače. Ruby přemýšlela, co teď. Byla hloupost myslet si, že to bude tak jednoduché.

Ovšem návrat k nomádkému životu už ji taky nelákal. Posledních pět let na cestách jí poskytlo čas, který tak zoufale potřebovala. Ale když oslavila třicátiny, začala v ní narůstat touha usadit se a dát svému životu smysl.

Žádná svatba. Jen to ne. Ruby se nad tou myšlenkou otrásla. Po fiasku s Jasonem se rozhodla, že se nikdy nevdá. Protože manželství znamenalo milovat a důvěřovat muži a Ruby si prostě nedokázala představit, že by se to mohlo stát.

A popravdě, říkala si v duchu Ruby, Jason nebyl jediný zástupce opačného pohlaví, kterému se nedalo věřit. Semínka nedůvěry v tobě zasel už tvůj otec a po něm Bailey, tvůj první přítel.

Její rozhodnutí spoléhat se jen a jen na sebe bylo nevyhnutelné. Jason byl jen onou poslední kapkou, která ji dovedla až k naprostému celibátu, což si Ruby popravdě docela užívala. Líbila se jí svoboda a vůbec jí nechyběly potíže, které se s muži a sexem nevyhnutelně pojily.

Nejprve ji napadlo, že by se mohla stát sociální pracovnící. Během let, kdy cestovala a pracovala po celém Queenslandu a severu Nového Jižního Walesu, se setkala se spoustou nešťastníků, kteří mohli mít lepší život, kdyby jim někdo podal pomocnou ruku. Jenomže aby člověk mohl pracovat v sociálních službách, musel mít titul z univerzity.

Tak Ruby přišla s jiným plánem. Na první pohled vypadal jednoduše. Vrátí se do Sydney a najde si práci jako hospodyně tam, kde budou nabízet i ubytování.

Ne proto, že by tak toužila být hospodyní, ale protože by jinak nezvládla platit nájem. Nájmy v Sydney byly astronomické a její úspory by nestačily na zaplacení kauce a prvního nájmu. A navíc by takhle mohla strávit veškerý svůj volný čas na online kurzech, aby se dostala na univerzitu a vystudovala sociální práci. V pětatřiceti by z ní mohla být sociální pracovnice, říkala si. Ruby o sobě věděla, že je inteligentní a že pokud se do toho pustí s plnou vervou, dokáže cokoliv.

Bohužel se ukázalo, že její plán má jednu zásadní trhlínu. Nikdo ji jako hospodyně nepřijme, dokonce ani tady v Sydney. Ruby byla přesvědčená, že ji dosud nikde nevzali kvůli jejímu nedostatku zkušeností, ačkoliv jí v jedné agentuře naznačili, že vypadá až moc... sexy.

Když se nad tím tak zamyslela, opravdu už jí to jednou nebo dvakrát někdo bůhvíproč řekl. Dobře, její postava sice odpovídala současným požadavkům krásy, ale jinak vlastně vůbec hezká nebyla.

Ruby si vzpomněla na svoje dospívání. Tehdy rozhodně sexy nebyla! Ve škole se na ni žádný kluk skoro ani nepodíval. A proč taky? Byla oplácaná a bez špetky sebedůvěry, což trvalo až do puberty. Musela sebrat veškerou kuráž, aby si našla brigádu v místním bistru. Ale od té doby její sebevědomí narostlo, což nemělo vůbec co dělat s tím, jak vypadala. Štvalo ji, že nikdo neviděl, co se v ní skutečně skrývá.

Smiřovala se s tím, že *bude* muset bydlet u některého z bratrů a začít pracovat jako servírka nebo barmanka – na to měla zkušenosti a sexy vzhled tam byla spíš výhodou. Až vydělá dost peněz, poohlídne se po nějakém spolubydlení, třeba bude mít štěstí na samostatný pokoj, aby měla klid na učení.

Nebylo to tak dobré jako její původní plán, ale co na tom. K takovému rozhodnutí Ruby došla, zatímco

čekala, až Barbara dotelefonuje. Zřejmě potenciální klient.

„Chápu,“ řekla Barbara. „Hledáte někoho jen na přechodnou dobu, pane Marshalle. Než se vrátí vaše původní hospodyně.“

Odpověď pana Marshalla Ruby neslyšela.

„Vlastně,“ Barbara při těch slovech krátce pohlédla na Ruby, „možná bych pro vás měla vhodnou dívku. Ano, má skvělá doporučení.“

Ruby nadšeně kývala hlavou. Opravdu měla skvělá doporučení. Zaměstnavatelé pokaždé litovali, když je opouštěla.

„Je právě teď tady. Chtěl byste si s ní promluvit? Dobře. Jmenuje se Ruby, předávám telefon.“

Je to na tobě, naznačovala jí Barbara očima, když jí podávala telefon.

„Haló?“ ozvala se Ruby. Nebývala nervózní, ale o tuhle práci vážně stála. I když to bylo jen na čas. Ale bude si moci do životopisu připsat *zkušenosti* na pozici hospodyně, což jí ulehčí hledání dalšího podobného místa.

„*Zdravím, Ruby.*“ Pan Marshall měl hluboký a velmi mužný hlas, hlas rozhlasových moderátorů a soulových zpěváků. „*Tak zaprvé. Už jste někde dělala hospodyně?*“

Chystala se říct ne, když v tu chvíli jí něco napadlo. No vážně, proč se o tom nezmínila už dřív?

„Profesionálně ne,“ pronesla energicky. „Ale sedm let jsem se starala o náš dům, od svých osmnácti do pětadvaceti. Moje máma byla nemocná,“ upřesnila dřív, než se stačil zeptat sám. Nedodala, že její matka zemřela na rakovinu vaječníků rok předtím, než Ruby dokončila školu, a její dokonalý otec nechal všechnu starost o dům a o mladší bratry na Ruby. Ten mizerný bastard je opustil dva měsíce po pohřbu. Odstěhoval se ke své bohaté milence do

jejího luxusního bytu ve městě. Své děti podporoval jen tím, že je nechal bydlet v jejich domě a platil účty.

„*Uklízela jsem a vařila,*“ dodala, kdyby si snad pan Marshall myslel, že byli dost bohatí na to, aby si mohli dovolit uklízečku a kuchařku.

„*Vaše matka na vás musí být pyšná. Je na tom už lépe?*“

Ruby zamrkala, aby zahнала úzkost, která ji zaplavila pokaždé, když na svou úžasnou, statečnou matku pomyslela „Ne,“ uniklo jí skrz zařáté zuby. „Zemřela. Na rakovinu.“

„*Zatracená rakovina,*“ zamumlal pan Marshall a na pár vteřin se rozhostilo ticho. „*Omlouvám se,*“ ozval se konečně. „*Moje žena také zemřela na rakovinu. S tím se člověk nikdy nevyrovná, že?*“ pokračoval. „*Co se stalo, stalo se. Takže, kolik je vám, Ruby?*“

„*Třicet.*“

„*A co jste dělala po tom, co vaše matka zemřela?*“

Zjevně byl přesvědčený, že její matka zemřela poměrně nedávno, a ne před deseti lety. Ruby se rozhodla nic nevysvětlovat, jen by to vyvolalo další zbytečné otázky. *Nenáviděla*, když měla mluvit o tomhle období svého života.

„No, vždycky jsem pracovala v pohostinství. Už na škole,“ začala. „Takže když jsem měla možnost, cestovala jsem po celém Queenslandu a části Nového Jižního Walesu a pracovala po různých klubech a resortech, od barmanky přes servírku až po recepční. Ale už mě to unavovalo, tak jsem se vrátila do Sydney. Chtěla bych si najít stabilní práci, při které bych si mohla dodělat diplom ze sociální práce.“

„*To zní velmi rozumně. A vy mi zníte jako velmi milá dívka. Ne že by tato agentura někdy doporučovala nějaké jiné. Slyšel jsem na ni jen samé dobré reference, takže jsem si jistý, že budete pro tu práci více*

než vhodná. Bohužel jsem právě pracovně v Londýně a do Sydney se nevrátím dřív než za týden. Nerad nechávám dům opuštěný, proto to uděláme takto. Moje sestra, která žije na nedalekém předměstí, má klíče od mého domu v Mosmanu. Zavolám jí a řeknu jí, aby se tam s vámi sešla zítra ráno. Ukáže vám dům a zodpoví vám případné otázky. Ale pokud chcete, Ruby, ta práce je vaše.“

Pokud ji chce? Ovšem že ano. Strašně moc! V telefonu jí připadal velmi milý. „Ach, pane Marshall, to je skvělé. Nezklamte vás, slibuji.“

„Tím jsem si jistý. Mohl bych ještě mluvit s Barbarou a dohodnout s ní detaily? Ano, ano,“ řekl netrpělivě k někomu v pozadí. „Běž zatím dolů na snídani, já potom přijdu.“

Ruby vrátila telefon Barbaře. Bez sebe radostí čekala, až Barbara zavěsí.

„Máte velké štěstí, Ruby,“ řekla s úsměvem. „To nebyl nikdo jiný než Sebastian Marshall, ředitel produkční společnosti Harvest Productions, možná už jste o něm slyšela.“

Ne, neslyšela.

„Jeho společnost produkuje několik ohromně úspěšných televizních pořadů,“ pokračovala ve vysvětlování Barbara. „O některém z nich jste určitě slyšela. Austrálie za poledne, Hádej, jaké slovo si myslím?, telenovelu Elizabeth Street. Ale ze všech nejznámější je Obhájce.“

„Ano, ten seriál znám, je hodně populární,“ přikývla Ruby, ačkoliv sama viděla jen jeden díl. Ale hodně o něm slyšela a říkala si, že se musí podívat na víc dílů. Hlavní hrdina, nebo spíš antihrdina, byl Caesar Battle, samotář a bezskrupulózní právník, který obhajoval neobhajitelné a častokrát vyhrál. Jeho charakter však byl divákům něčím sympatický. Ženy po něm toužily. Muži chtěli být jako on. Seriál získal

spoustu cen, zejména díky pohlednému představiteli hlavní role, jehož jméno jí znělo povědomě.

„Je to sice jen dočasná práce,“ vrátila se Barbara zpátky k tématu, „ale je to lepší než nic.“

„Mnohem lepší,“ souhlasila Ruby s úsměvem.

„Nebude to složité. Pan Marshall je vdovec, žádné děti.“

„Kolik mu je?“ Podle jeho hlasu se to nedalo poznat. Ale jestli je vdovec, bude to nějaký starší pán.

„Čtyřicet. Alespoň podle internetu.“

„Proboha. Tak mladý.“ Ruby si okamžitě vybavila svého otce, který si ve čtyřiceti našel milenkou. Čtyřicítka je nebezpečný věk.

Každá myšlenka na jejího otce vzbudila v Ruby hněv. Hněv, cynismus a jistou obezřetnost, pokud šlo o muže. Rozhodně nechtěla o tuhle práci přijít jen kvůli tomu, že by se ukázala z té špatné stránky.

„Budu muset nosit uniformu?“

„Ne. Moje zaměstnankyně se mohou oblékat, do čeho chtějí. I když ve vašem případě,“ Barbara na ni vědoucně mrkla, „bych navrhovala střídme oblečení. Profesionální.“

Ruby se na sebe podívala. Připadalo jí, že se oblékla přiměřeně konzervativně. Ano, sukň sice končila nad koleny a halenka měla trochu větší výstřih, ale těžko se dal považovat za vyzývavý. Přesto...

„To je velmi dobrá rada,“ uznala Ruby. „Děkuji.“

„Rozumná dívka,“ pochválila ji Barbara. „Tak a teď zavolám sestře pana Marshalla ohledně zítřka.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ruby dorazila brzy. Jednak nechtěla přijít pozdě, ale hlavně si chtěla dobře prohlédnout dům – a celé okolí – v klidu.

Očekávala, že dům jejího nového zaměstnavatele bude hodně luxusní. Domy bohatých lidí, kteří bydleli v Mosmanu, nebyly obyčejné. A skutečně. Ten dům byl *opravdu* luxusní. Tak luxusní a elegantní, až jí to vyrazilo dech.

„Ach můj...“ vzdychla, když vystoupila z auta a zůstala údivem stát.

Bíle omítnutý dvojpodlažní dům Ruby připomněl staré georgiánské domy, tolik oblíbené u anglické šlechty.

Symetrický, tak akorát velký dům vypadal velmi příjemně, sloupy u vchodu obrostlé břečťanem, dvě francouzská okna v přízemí a stejný počet oken v patře. Přední zahrada připomínala miniaturní zahrady ve Versailles, pečlivě zastřižený živý plot, šterkem vysypané cesty a trávnik ozdobený dokonalými květináči a vodními doplňky. Plot tvořil masivní bílý betonový podstavec a tmavé dřevěné plaňky. K dřevěné bezpečnostní bráně vedla široká cesta z bílých mramorových desek. Ne že by brána byla otevřená. Ruby mohla jen nahlídnout skrze malou škvírku.

Za okamžik si Ruby uvědomila, že si ukousla až

příliš velké sousto. Ale potom zase sebrala odvalu. Samozřejmě že to zvládne. Byla velmi nápaditá a schopná. A když to nezvládne, tak co? Prostě ji vyhodí, nic horšího se nestane. Nebude to konec světa.

Ruby se obrnila proti vzpomínkám na to, čemu její matka říkala žúžo dobrodrúžo.

Bezděčně se usmála. Její matka byla nadšená čtenářka, s vášní pro podobné slovní hříčky. Možná proto, že byla během dospívání velmi úzkostná. Jednou Ruby prozradila, že byla odhodlaná vychovat ji tak, aby byla sebevědomá a nezávislá. Ruby byla přesvědčená, že se jí to nakonec podařilo, po všech těch životních lekcích.

Příjezd auta Ruby opět vrátil do přítomnosti. Žena za volantem lexusu byla zcela jistě sestra pana Marshalla.

Lexus se zastavil před Rubynou Kiou Rio, což sice nebylo žádné žihadlo, ale pořád to byl poměrně dobře zachovalý vůz. A navíc zářivě čistý, protože ho včera Ruby zavezla do automyčky. Věděla, jak je první dojem důležitý, a byla Barbaře vděčná za její rady ohledně oblečení. Ruby nebyla hloupá. Bylo jí jasné, že kdyby se sestře pana Marshalla nelíbila, nemusela by tu práci získat.

Žena se na ni usmívala, to bylo dobré znamení. Oblečení, které si včera pořídila, byla evidentně dobrá volba. Áčková černá sukně ke kolenům, jednoduchá bílá košile byla v kombinaci s lodičkami a sčesanými vlasy přímo ztělesněním profesionality.

„Ruby, předpokládám,“ promluvila žena, když přišla blíž. Byla štíhlá, světlovlasá a velmi elegantní. Ruby jí hádala tak čtyřicet, ale klidně mohla být starší. Peníze umožňovaly ženám vypadat mladší.

„Ano,“ přisvědčila Ruby. „A vy musíte být paní Chalmersová.“

„Ano, ale říkejte mi Gloria,“ navrhla a modré oči jí zářily vřelostí.

Chtě nechtě si tu ženu musela oblíbit. Jenomže Ruby měla v oblibě většinu lidí, alespoň dokud na ni byli milí.

„To je ale krásné jméno.“

„Trochu staromódní. Ruby je mnohem lepší. Takže, Ruby, co si myslíte o domě mého bratra?“

„Je velmi impozantní.“

„Ano, to je. Půjdeme dovnitř?“

Uvnitř byl dům stejně elegantní jako zvenčí. Šedé mramorové podlahy a bílé zdi, na oknech světlé hedvábné závěsy a dřevěné okenice. Některé kusy nábytku vypadaly starožitně, ale celý interiér působil velmi moderně. Snová kuchyně byla laděna do bílé, se všemi myslitelnými moderními spotřebiči, včetně kávovaru. V přízemí bylo několik salonů a jedna ložnice, zřejmě pro hospodyni, s koupelnou hned přes chodbu. V patře se nacházely tři pokoje pro hosty, každý s velkou koupelnou, a velké apartmá pána domu, s vlastní obývací částí, koupelnou a průchozí šatnou.

Ačkoliv to nebyl úplně palác, i tak to bude vyžadovat dost práce. Možná nebude mít na studium zas tolik času.

„Vypadáte trochu vystrašeně,“ řekla Gloria, zatímco vedla Ruby na velkou zadní terasu. Za ní se rozkládal ohromný travnatý dvůr s obdélníkovým bazénem po straně.

„Budu mít někoho k ruce?“ zeptala se opatrně.

„Bože, ano. V pondělí a v pátek chodí uklízečka Janice. Ale hádám, že když je Sebastian pryč, tak dnes nepřijde. Pak je tu údržbář Tom, který má na starosti bazén a zahradu. Nevím přesně, kdy tu bývá, ale Georgia vám řekne všechny podrobnosti.“

„Georgia?“

„Sebastianova stálá hospodyně. Nechala vám tu telefon se všemi nezbytnými kontakty, včetně svého čísla. Chtěla, abyste jí dneska zavolala, aby vám mohla říct, co všechno Sebastian má a nemá rád.“

„Dobře. Co se tedy stalo, že musela tak narychlo odejít?“

„Sebastian vám to neřekl?“

„Ne.“

„Typické.“ Gloria protočila panenky. „Její sestra měla autonehodu a bude několik týdnů v nemocnici.“

„Ach, dobrý bože. A kde se to stalo? V Sydney zřejmě ne.“

„Ne, v Melbourne. Georgia s ní chce nějakou chvíli zůstat, i potom, co její sestru propustí z nemocnice. Má tři děti a její švagr je docela k ničemu. Určitě se nevrátí dřív než za tři měsíce.“

„Barbara říkala, že to může být ještě déle.“

„Barbara?“ Gloria se zamračila.

„Ta žena z agentury, co mě sem poslala.“

„Ach ano. Podívejte, mrzí mě to, ale bohužel vás budu muset opustit. Čekám dnes na oběd pár dam a musím toho ještě hodně zařídit. Tady jsou klíče. Buďte tu jako doma, a pokud budete něco potřebovat, zavolejte mi, ačkoliv vám možná víc pomůže Georgia. Málem bych zapomněla. Boční příjezdová cesta vede přímo do podzemní garáže, kde je spousta místa i pro vaše auto. Parkovat můžete tam, ovládání je na klíčích. Sebastian mě také prosil, ať vám vyřídím, že se s vámi spojí. Zřejmě po mailu nebo přes textovky. Teď musím běžet. Ráda jsem vás poznala. Pozdravujte ode mě Georgii, až s ní budete mluvit. Na shledanou.“

Zmizela dřív, že se s ní Ruby stihla rozloučit. Zůstala osaměle stát na zadní terase, stále ještě trochu vystrašená. V tak ohromně luxusním soukromém domě byla poprvé. Dům, kde sama vyrostla – a který

otec prodal hned, jak se ona i její bratři postavili na vlastní nohy –, byl normální zděný dům na západním předměstí, se třemi ložnicemi, jednou větší a jednou menší koupelnou a bez bazénu. I tak jej otec prodal za milion dolarů. Kolik asi musel stát tenhle? Ostatně, kdoví, jestli není dům lepší než Sebastian Marshall.

Drážděna zvědavostí se Ruby rozhodla po Sebastianu Marshallovi zapátrat na internetu, až zaparkuje auto a trochu se tu uvelebí. S trochou štěstí narazí i na nějakou jeho fotku. V domě žádné jeho fotky nenašla. Ani jedinou. Říkala si proč, vždyť lidé doma mívají fotky se svou rodinou, se svými milovanými. Nenašla ani žádnou s manželkou. Vysvětlovala si to tak, že si nechce připomínat své manželství nebo svou mrtvou ženu. Byla to škoda. Ruby milovala prohlížení fotek se svou matkou, které měla uložené v telefonu. Na její památku si dokonce nechala vytetovat na zápěstí matčino datum narození a smrti. Pokud někoho milujete, chcete si jej připomínat.

Byla to záhada.

Snad jí Georgia naznačí, co je její zaměstnavatel za člověka. Nejdřív si ale dá kávu připravenou v tom úžasném kávovaru.

Nic není lepšího než dobrá káva, říkala si Ruby, když zamířila zpět do kuchyně. Po tak náročném dopoledni si potřebovala odpočinout. Šlo to překvapivě dobře. Zdálo se, že Glorii byla sympatická a sympatie byly vzájemné. A upřímně, ten dům byl božský. Bylo by úžasné tu bydlet a starat se o něj. Tohle byla opravdu práce snů.

Ale záleží pochopitelně ještě na tom, jaký bude pan Marshall. Doufala, že bude stejně milý, jako zněl v telefonu, a ne jeden z těch bohatých, arogantních náfuků, které za svůj život potkala. Mít hodně peněz ještě neznamená být slušný člověk, jak se mnohokrát přesvědčila.